

lust vond, was zeker de meest geschikte man, dien de Regeering tot dit werk kon benoemen. Met trouw en nauwgezetheid heeft hij ook deze taak verricht; de colleges heeft hij bezocht, de examens zeer dikwijls, de promoties bijna alle bijgewoond in de beide faculteiten, waarover hij het toezicht had. In zijn oordeel blonk steeds uit de man van breede kennis en hoogen wetenschappelijken zin; ons, van het zijne verschillend, standpunt wist hij billijk te waardeeren.

Geheel onverwachts, na eene ziekte van slechts weinige dagen, werd hij door den dood weggerukt. Het was mij eene eere bij zijn graf zijn persoon en zijn werk te mogen huldigen in den naam onzer Universiteit.

In het getal der hoogleeraren kwam dit jaar geene verandering, hoewel aan eene vermeerdering ten behoeve van de juridische en de literarische faculteit zeer ernstig gedacht werd. Het voorbereidende werk mocht tot dusver nog niet de gehoopte vruchten dragen. Aan Directeuren en Curatoren komt onze dank toe, voor de goede zorg, waarmede zij ook in dit opzicht de belangen onzer Universiteit hebben behartigd. Moge het nieuwe jaar door Gods gunste ons brengen, wat het thans eindigende oude ons niet heeft beschoren.

Aan Prof. Dr. A. Kuyper werd door Directeuren met ingang van 1 Januari 1908 eervol emeritaat verleend. Hij is daarmede van de verplichting ontheven om als hoogleeraar aan de universiteit werkzaam te zijn, maar het recht om dat te doen heeft hij behouden. De *Series lectionum* noemt hem dan ook nog onder de hoogleeraren en vermeldt achter zijnen naam: „quantum poterit et licebit auctoritate et consilio adiuvere conabitur eos, qui in Theologiae studiis versantur”.